

Asrın hakîkatli ve mühim bir âlimi: Şahs-ı Mânevî

✘ “Bir sene bu risâleleri ve bu dersleri anlayarak ve kabûl ederek okuyan, bu zamanın mühim, hakîkatli bir âlimi olabilir. Eğer anlamasa da, madem Risâle-i Nûr şakirtlerinin bir şahs-ı mânevîsi var; şüphesiz o şahs-ı mânevî bu zamanın bir âlimidir.[1] “

Yirmi Birinci Lem’a’yı ihlâs’ta geçen bu bahis ile ilgili gelen tasnifâtları yapabiliriz:

- 1.**Risâle-i Nûrları bir yılda anlayarak ve kabûl ederek okuyanlar bu zamanın hakîkatli bir âlimi olmak gibi bir liyâkate sahip olabiliyorlar. Hem de maddî şahıslara intisab etmeden bu şerefe kavuşuyorlar. Ancak ben Risâle-i Nûrları bir yılda okudum ve tam anladım iddiası âlemt-i gurur olabilir. Öyleyse buradan farklı bir mânâyâ yönelmek gerekir kanâatindeyim.
- 2.**Risâle-i Nûrlara muhatap olanlar bir yılda risâleleri eğer okusa, ancak anlamasa da yine kayıpta değiller. Çünkü Risâle-i Nûrın bir şahs-ı mânevîsi var. O şahs-ı mânevî bu zamanın bir âlimidir. İşte o şahs-ı mânevîye tebâiyet sırrı olan ihlâs, sadâkat ve tesânüd hasletleri çok önem arz ediyor.
- 3.**Bu hizmette belki herkes her yere ulaşamıyor olabilir. Ancak o şahs-ı mânevî bir âlim ise ki öyle, her bir Nûr Talebesi o insan-ı kâmil unvanına lâıyk şahs-ı mânevî-i beden bir uzvu, azası ve hassesi sayılıyor. Birileri yazıyor, birileri koşuyor, birileri okuyor, birileri anlatıyor, birileri neşrediyor, birileri ilanât yapıyor, birileri, birileri, birileri...yani her bir uzuv, diğer uzuvların mütemmimi oluyor ve vazîfelerini tekemmül ettiriyor. Öyleyse o şahs-ı mânevîye dâhil olan talebeler; Kevser-i Kur’ânîye havuzunda hâsıl olan bütün hasenelere ihlâs, sadakad ve tesânüd sıfatları ile sahip olabiliyor.
- 4.**Bizler her mes’eledede liyakât sahibi değiliz. Olmamız da mümkün değil. O halde Risâle-i Nûr’un şahs-ı mânevîsi bütün liyakatleri ve hizmetleri bünyesinde topluyor. O zaman her birimizin yaptığı hizmet, hepimizin hizmeti oluyor. Böylece “kevser-i Kur’ânî” dediğimiz havuza hep birlikte sahip oluyoruz.
- 5.**Birileri yazmaktan çok şey kazanmazken, birileri de yazamamaktan çok şey kaybetmiyor. Birileri neşretmekten, ilanât yapmaktan, okumaktan ve anlatmaktan çok sevap kazanmadığı gibi bunları yapamayanlar da çok sevap kaybetmiyor. Mederese-i Nûriyeyi beklemek, tuvaletlerin ve dershanenin temizliğini yapmak da o kevser-i Kur’ânîyeye dehâlet için, ihlâslı olmak ve kardeşlerinin fazîletleri ile rûhen yaşamak ve onları ma’kâmda, fazîlette en ileride görmek olan isâr hasleti bizlere yetmelidir.
- 6.**Bütün güzellikler şahs-ı mânevînin; bütün kusurlar ise şahıslarındır. Haseneler nûrâniyet sırrı ile temessül eder ve herkes aynasının parlaklığı nispetinde(ihlâs-ı taamme sırrıyla) o nûrdan istifâde eder. Nûrânî hizmetlerde durum böyledir. Ancak kebâirler kesif olduğu için onlar in’ikâs etmez. Bizler Risâle-i Nûrların şahs-ı mânevîsine muhatap olduğumuz için

orada biriken bütün sevaplara bitamâmiyhâ muhatab olabiliriz. O şahs-ı mânevîyeye hatalar, kusurlar ve günâhlar sirayet etmez.

Risâle-i Nûr talebeleri bütün mahâreti Risâle-i Nûr'un şahs-ı mânevîsine ve onun aza ve hasselerine bırakırlar ve ene yerine nahnü hakîkati ile mukâbele ederler.

Madem Risâle-i Nûrları okuyup anlamasak da Risâle-i Nûr şakirtlerinin bir şahs-ı mânevîsi olduğu ve o şahs-ı mânevînin bu zamanda bir âlim olduğu ve o âlimin tasarrufunun ise ferîd ma'kâmına mazhar olduğunu biliyoruz. Bedüzzamân Hazretleri o şahs-ı mânevîyi nazara alıyor ve bütün îzâhlarına bu noktadan yaklaşıyor. Ayrıca şu cümleyi söylüyor.”Sizin kalemlerinize ise, o şahs-ı mânevînin parmaklarıdır.” Burayı tahlil ettiğimizde çok ince sırlar inkişâfa başlıyor. Risâle-i Nûr hizmetinde artık şahıs yok ve şahs-ı mânevî var. Öyleyse Üstâd'ın tabirince Risâle-i Nûrları yazan kalemler o şahs-ı mânevînin parmakları hükmündedir. Bir insanda nasıl ki parmaklardan başka diğer aza ve hasseler var ise; Risâle-i Nûr şakirtlerinin şahs-ı mânevîsinde de o kadar aza ve hasseler vardır. Nasıl ki el göze, göz kulağa, kulak ise dile hükmetmiyor ve vazîfelerinin önüne tekaddüm etmeyerek muâvenetine yardım ediyorsa, elbette ki Risâle-i Nûr hizmetinde de her bir aza ve hasse bir vazîfe yapıyor ve o insan-ı kâmil sıfatına layık şahs-ı mânevînin hayatı ve devamı için çalışıyorlar. Göz ele ben görüyorum sen niçin görmüyorsun diyebilir mi? El göze ben yazıyorum, sen niçin yazmıyorsun diyebilir mi? Hakezâ... Demek her bir aza ve hasse kendi kabiliyeti miktarınca zerre kadar vazîfesinde inhirâf etmeyerek hakîkî maksatları olan neticeye yani bütün ehl-i îmânı sahil-i selâmete götürmeye çalışıyorlar.

Evet, şahs-ı mânevî bütün aza ve hasseleriyle vazîfesini derûhte ediyor. Bu dâvâda ne yazan çok kârda ne de yazamayan zararda. Bu dâvâda ne koşan, neşreden ve okuyan çok kârda ne de bunları yapamayan zararda. Ve hakezâ... Çünkü şirket-i mânevîye çalışıyor. Önemli olan “Emvâl-i uhreviyede sırr-ı ihlâs ile iştirak ve sırr-ı uhuvvet ile tesânüd ve sırr-ı ittihad ile teşrikü'l-mesâî, o iştirak-i a'mâlden hâsıl olan umûm yekûn ve umûm nûr herbirinin defter-i a'mâline bitamâmiyhâ gireceği,[2]” sırrının tahakkuk etmesidir.

Şimdi ben, biz olmak zorundadır. Risâle-i Nûrların hayatımıza küllî olarak yansması ve mâkes bulması için önce bu sırra ulaşmamız gerekiyor. Çünkü bu dâvâda artık şahıs yok, şahısların ferdî imtiyazı da yok anlıyoruz. Bütün haseneler şahs-ı mânevînin ve bütün seyyieler ise şahıslarındır. “Ben ümmî ve kalemlessiz olduğum için, sizin kalemlerinize benim kalemim sayılır.” Diyen bir Üstâd'a muhatabız artık. Hâlbûki Üstâdımız bütün bütün kalemlessiz değildi. Ancak kendisini ümmî telakkî ediyor ve kardeşlerinin meziyetleri ile iftihar ediyor. Onların çalışmalarının şahs-ı mânevî havuzuna dâhil olduğunu söylüyor. “Evet, bahtiyar odur ki, kevser-i Kur'ânîden süzülen tatlı, büyük bir havuzu kazanmak için, bir buz parçası nev'indeki şahsiyetini ve enâniyetini o havuz içine atıp eritendir.[3]”

Öyleyse asrın sahibine kulak vermek ve şahs-ı mânevîyeye itimad etmek, şahs-ı mânevîyeyi zarar verecek haletlerden kaçınmak en önemli vazîfelerimizden birisi olması gerekiyor. Çünkü Bedüzzamân'ın en önemli tavsiyesi şudur.” Aziz kardeşlerim, Evvel âhir tavsiyemiz, tesânüdünüzü muhafaza; enâniyet, benlik, rekabetten tahaffuz ve itidal-i dem ve ihtiyattır.[4]”

Dipnotlar:

[1] Lem'alar,2004,s.404

[2] Lem'alar,2005,s.399

[3] Lem'alar,2005,s.401

[4] Şualar,2005,s.494